

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **JUDr. J. Z.**, bytem ....., proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Vysočina**, se sídlem Vrchlického 2627/46, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26.07.2016, č.j. KRPJ-36854-51/ČJ-2015-1600DP,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Územního odboru Jihlava, Dopravního inspektorátu Jihlava (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26.05.2016, č.j. KRPJ-36854/ČJ-2015-160706 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně potvrdil původní rozhodnutí o uložení blokové pokuty žalobci ze dne 14.02.2011, č. bloku H 0127249, série UH/2008, evidované pod č.j. KRPJ-9267/PŘ-2011-160706, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalobce tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), tím, že dne 14.02.2011 v 09:05 hod na pozemní komunikaci č. I/38 v obci Rančířov překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 16 km/h.

II. Obsah žaloby

Žalobce předně stručně shrnul průběh správního řízení. Dle žalobce žalovaný i správní orgán I. stupně hrubým způsobem porušili zákon zejména tím, že nerespektovali jednu ze základních zásad právního řádu České republiky (dále jen „ČR“), a to *in dubio pro reo*, (v případě pochybností je povinností správního orgánu rozhodnout ve prospěch přestupce). V předchozím rozsudku soud dospěl k názoru, že přezkoumávané rozhodnutí vykazuje zásadní deficit, který způsobuje jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Správní orgán měl proto řízení o přestupku zastavit, neboť je zřejmé, že skutek, o němž se vede řízení, se nestal nebo není přestupkem. Správní orgán se však názorem soudu neřídil. Správní orgán rozpory ve výpovědích zasahujících policistů, záznamu na kameře policie ze zákroku a další pochybnosti obrátil v neprospěch přestupce, čímž se dopustil nezákonného postupu, závažného porušení zákona a porušení práv údajného přestupce na řádné a zákonné rozhodnutí ve věci.

Správní orgán I. stupně ve věci uvedl, že projednání přestupku v blokovém řízení nebylo zaznamenáno záznamovým zařízením a komunikace hlídky s operačním střediskem není na integrovaném operačním středisku (dále jen „IOS“) správního orgánu archivována, resp. byl záznam vymazán. Žalovaný poté uvedl, že Policie ČR (dále též „PČR“) není vybavena žádným záznamovým zařízením pro dokumentaci jednání s osobou přestupce. Hlasový záznam lustrace osoby je poté IOS povinnost ukládat minimálně 90 dnů. Správní orgány obou stupňů se k žalobcem tvrzené důkazní nouzi, kdy požadoval foto záznam pro důkaz své nevinny, vyjadřují odlišně. Správní orgán I. stupně důkazní nouzi odůvodňoval archivací záznamů a žalovaná konstatovala, že záznamová zařízení na jejich vozidla nebyla vůbec nainstalována.

Dle odůvodnění napadených rozhodnutí PČR nemá v uvedené věci žádný relevantní důkaz pro svá tvrzení, že pracovníci PČR údajně na místě dopravního přestupku postupovali v souladu s předpisy a ověřili totožnost přestupce. Závěry správních orgánů se neopírají o relevantní fakta a jsou pouze teoretickou úvahou správních orgánů. Tvrzení správních orgánů o neexistenci záznamů z řešení dopravního přestupku pak považoval za účelová.

Žalobcem předložené důkazy dokumentují stav, že vozidlo na místě a v době spáchání dopravního přestupku řídila osoba žalobci blízká. Jedná se především o výsled

svědka H. Svědek doložil, že daného dne cestoval se žalobcem ve vozidle, které si zapůjčil pro cestu za klientem, neboť vozidlo žalobce bylo zapůjčeno jiné osobě. Tento svědek rovněž vypověděl, že o zapůjčení vozidla užívaného žalobcem jiné osobě věděl. Před výsledkem byl svědek H. poučen o následcích křivé výpovědi, proto nelze jeho výpověď považovat za účelovou. Žalobce dále doložil výpis z knihy jízd, kterou užívá pro evidenci jízd vozidla. Z ní plyne, že uvedeného dne skutečně užíval jiné vozidlo, nikoliv vozidlo, které zapůjčil osobě jemu blízké.

Nemohl proto dát souhlas k uložení blokové pokuty, neboť došlo k záměně identity přestupce. Vozidla na místě dopravního přestupku pak řídil blízký příbuzný žalobce.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

Dle názoru žalované neexistují v dané věci pochybnosti, které by zakládaly povinnost rozhodnout ve prospěch přestupce, a žádné pochybnosti o přestupku žalobce a právoplatnosti blokového řízení nevystaly. Naopak byl přestupek spolehlivě zjištěn, porušení silničního zákona bylo jednoznačně zadokumentováno, žalobce byl v době silniční kontroly bez jakýchkoliv pochybností na místě ztotožněn jako přestupce a věc přestupku byla vyřízena v blokovém řízení uložením blokové pokuty. Správní orgány neměly důvod dodatečně pochybovat o řádném průběhu blokového řízení či o spolehlivém zjištění skutkového děje včetně spolehlivosti zjištění totožnosti osoby přestupce.

Rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 05.02.2015, č.j. 22 A 94/2013-51, nedošlo ke zpochybnění skutkového stavu přestupku spáchaného žalobcem, zpochybnění podmínek či právoplatnosti samotného blokového řízení. Pro nepřezkoumatelnost bylo soudem zrušeno rozhodnutí, kterým byla žalobci zamítnuta žádost o obnovu řízení. Tvrzení žalobce, že správní orgán měl řízení o přestupku zastavit, je proto zavádějící a nesprávné.

K námitce týkající se archivace dokumentace přestupku žalovaná poznamenala, že žalobce směřuje pojem „Záznam o přestupku“ ze dne 14.02.2011 pořízený radarovým zařízením RAMER 7CCD, který je i součástí předkládaného spisového materiálu, a „záznamového zařízení pro dokumentaci jednání s osobou přestupce“. Záznam o přestupku pořízený radarovým zařízením dokumentuje porušení silničního zákona a je nezpochybnitelným důkazem o tomto porušení. Naopak záznamová zařízení pro dokumentaci jednání s osobou přestupce (např. osobní videokamera policisty) nebyla v době řešení přestupku na příslušném oddělení PČR přidělena, a ani služební vozidla PČR na tomto oddělení neměla v dané době nainstalována žádná záznamová zařízení. Žádný právní předpis dokumentaci samotného jednání policistů během výkonu pravomoci dané jim zákonem nevyžaduje. K lustraci osoby žalobce v den silniční kontroly žalovaná uvedla, že dle interního aktu řízení je IOS povinno ukládat hlasový záznam lustrace osoby po dobu minimálně 90 dnů, horní hranice uložení však není stanovena. Prvotní podnět pro přezkum přestupku spáchaného dne 14.02.2011 byl žalobcem podán dne 02.02.2012, tj. přibližně rok po spáchání přestupku. Tento záznam již proto nebylo možné doložit.

Námítky ohledně účelového odstranění záznamů se jeví jako účelové a bezpředmětné s ohledem na dobu, kdy žalobce podal první podnět k přezkumnému řízení.

Žalovaná nemá pochybnosti o tom, že se na místě silniční kontroly v předmětný den nacházel a hlídkou PČR byl jako přestupce kontrolován a ztotožněn sám žalobce. Ani výpověď svědka H. nedává jednoznačný důkaz o údajné nepřítomnosti žalobce na místě samém při spáchání přestupku. Svědek tvrdil, že si nepamatoval den, kdy k události došlo. Následně však uvedl, že dne 14.02.2011 nemohl být žalobce v žádném případě v Jihlavě, neboť byl s ním na Chomutovsku. Z tohoto tvrzení není prokazatelně zjištěno, že tomu tak fakticky bylo. Pokud by hlídka PČR takto nepostupovala a uložila řidiči pokutu, lze předpokládat, že by poškozený řidič neprodleně reagoval stížností na postup, což se však nestalo.

Doložené výpisy jízd jako důkaz samostatně ani v kontextu s jinými důkazy nejsou způsobilé k prokázání tvrzení o nepřítomnosti žalobce na daném přestupku. Mohl být vyhotoven nebo upraven ve prospěch žalobce až ex post a účelově tak použit pro dané řízení.

Žalobce nadto podal podnět pro přezkum přestupku až na základě oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení, což rovněž svědčí o účelovosti jeho jednání.

Vystavený pokutový blok lze považovat za veřejnou listinu nadanou presumpcí správnosti, leží důkazní břemeno na žalobci, který se snaží prokázat její nesprávnost. Toto však žalobce neunesl. Dcera žalobce, L. Z., s odkazem na osobu blízkou využila svého práva a ve věci nevypovídala. Ani žalobce neuvedl ve své výpovědi žádné nové skutečnosti a nenabídl k prokázání svých tvrzení žádné nové důkazy. Zasahující policisté setrvali na svých předchozích tvrzeních a znovu popsali svůj služební postup při zjištění a projednání přestupku a v jejich jednání a postupu nebyly shledány žádné nedostatky či porušení zákona. Správní orgán I. stupně pak ve svém rozhodnutí řádně uvedl, jaké si opatřil důkazní prostředky, jaké provedl důkazy, jak je hodnotil a k jakým závěrům dospěl. Ani po takovém dokazování nebylo pochyb o tom, že se skutek stal, spáchal jej žalobce a za toto mu byla uložena bloková pokuta.

Kontrolou spisového materiálu bylo zjištěno, že na napadeném rozhodnutí je ve výrokové části označeno toto rozhodnutí jako rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení obnovy řízení. Jednalo se však o zjevnou nesprávnost označení písemnosti. Tento formální nedostatek však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

IV. Replika žalobce

Žalobce mj. uvedl, že měl-li by soud pochybnosti o výpovědi jeho a svědka H., pak není problém, aby oba své výpovědi před soudem zdůvodnili tak, jak bude požadováno.

Již počátkem roku 2012, poté co mu byl zaslán dokument o odebrání řidičského oprávnění po nashromáždění 12 trestních bodů v dopravě, žádal žalovanou o přezkum

daného přestupku. Již tehdy měla žalovaná možnost a povinnost zajistit své zdroje důkazů tak, aby je mohla použít v předpokládaném soudním sporu, což však neučinila. Žalobce dříve nemohl vyhodnotit uložení blokové pokuty, neboť do doručení rozhodnutí o odebrání řidičského oprávnění nevěděl a nepředpokládal, že mu byla neoprávněně uložena bloková pokuta a body. Naopak předpokládal, že mu počátkem roku 2012 budou odečteny dva body. Proto mohl reagovat až po doručení předmětného rozhodnutí. Tvrzená účelovost žaloby nebyla doložena žádným zdrojem důkazů a jedná se o pouhé spekulativní tvrzení žalované.

Správní orgány pak nevzaly v potaz důkazy žalobce (výpověď svědka H., jeho výpověď žalobce a kopie knihy jízd), které jednoznačně potvrzují jeho tvrzení. Svědek H. byl před výsledkem řádně poučen a nelze tudíž jeho výpověď posuzovat jako nevěrohodnou. Žalovaná své tvrzení o nevěrohodnosti svědka H. totiž neopírá o žádný relevantní zdroj důkazů a jedná se toliko o spekulaci.

Přestupce omylem na místě spáchání přestupku předložil doklady žalobce a jednal tak v nezaviněném omylu. Nemohl proto na místě reagovat tak, jak žalovaný tvrdí ve svém vyjádření k žalobě.

Žalovaná pak ve správním řízení nepředložila žádné vlastní relevantní zdroje důkazů a ve svých tvrzeních nezákonně a neprofesionálně zpochybňovala zdroje důkazů žalobce. Tvrzení žalované, že na místě byl jako přestupce kontrolován sám žalobce, nebylo nijak podloženo a jedná se proto o spekulaci. Dle názoru žalobce tvrzení žalované o významu pokutového bloku, jež je žalovanou považován za „svatý grál“, nevyvrátilo důkazní tvrzení žalobce o spáchání přestupku osobou jemu blízkou.

Poukazovala-li žalovaná na údajně nevyvinutou důkazní iniciativu žalobce, tak odmítnutí výpovědi jeho dcery, L. Z., nemá žádnou důkazní hodnotu pro posouzení skutkového děje. Žalobce měl totiž auto v pronájmu pro své aktivity a L. Z. (přechodně bytem v Praze) vozidlo vůbec nepoužívala. Svědectví L. Z. nemá žádný význam pro posouzení celého skutku, neboť se žalobcem v inkriminovanou dobu nebyla a neměla přehled, kde se v tuto dobu nacházel. Žalobce předložil Smlouvu o bezplatném pronájmu osobního automobilu, uzavřenou mezi žalobcem a jeho dcerou, L. Z.

V. Duplika žalované

K požadavku žalobce na vyslechnutí svědka H. navrhla žalovaná soudu vyslechnutí člena hlídky dopravní policie pprap. Bc. J. Š., který dne 14.02.2011 v čase 09:05 hod s přestupcem řešil dopravní přestupek a uložil přestupci pokutu na místě zaplacenou pokutovým blokem. Měl by soudu ozřejmit činnost hlídky dopravní policie v souvislosti s řešením dopravních přestupků, zejména pak postup hlídky při identifikaci osob i vozidla. Měl by se rovněž vyjádřit k tomu, zda po kontrole dvou předložených dokladů a prověření cestou operačního střediska může reálně dojít k záměně osob.

VI.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 02.02.2012 podnět k přezkumu přestupku ze dne 14.02.2011. V něm uvedl, že osobní vozidlo, jež bylo PČR dne 14.02.2011 kontrolováno, zapůjčil osobě mu blízké na cestu do Znojma. Po návratu do Děčína mu tato osoba blízká sdělila, že jí byla uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč za překročení maximální povolené rychlosti v obci. Pokutu uhradila na místě s tím, že nehrozí uložení trestních bodů. Následně však byly žalobci uloženy trestné body za spáchání uvedeného přestupku. Po rozhovoru s řidičem zjistil, že tento ve spěchu a stresu předložil PČR při řešení přestupku doklady k vozidlu společně s občanským průkazem žalobce. Správní orgán I. stupně sdělením ze dne 06.03.2012, č.j. KRPJ-13357-9/ČJ-2012-1600DP-MULL, vyrozuměl žalobce, že nemá na základě zjištěných skutečností důvod pochybovat o řádném průběhu blokového řízení a o spolehlivém zjištění skutkového děje včetně spolehlivosti zjištění totožnosti osoby přestupce. Jeho námitky byly proto považovány za neopodstatněné a bezpředmětné. Proti tomuto sdělení podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu. Soud žalobu postupem dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) ve spojení s ustanovením § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s.ř.s. odmítl s tím, že napadené sdělení není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. Následnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud rozhodnutím ze dne 18.07.2013, č.j. 9 As 58/2013-39, zamítl, neboť se zcela ztotožnil s názorem krajského soudu. V odůvodnění svého rozhodnutí však v návaznosti na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.03.2013, č.j. 1 As 21/2010-65, poznamenal, že v případě účastníka, který neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení, je možné provést obnovu řízení na jeho žádost.

Dne 08.08.2013 podal žalobce ke správnímu orgánu I. stupně žádost o obnovu řízení. V žádosti mj. uvedl, že první podnět byl z jeho strany podán již dne 01.02.2012 a správní orgán I. stupně jej měl považovat za žádost o obnovu řízení. Žalobce je v obnoveném správním řízení připraven dokázat, že nebyl účastníkem předmětného dopravního přestupku. Navrhoval provedení důkazů, a to výsledkem svědka H. a výpisem z knihy jízd. Rozhodnutím ze dne 29.08.2013, č.j. KRPJ-80617-2/ČJ-2013-160706, správní orgán I. stupně žádost žalobce o obnovu řízení zamítl. Připuštění jakékoliv jiné formy dokazování ex post je bezvýznamné, neboť příslušný správní orgán při existenci odlišných skutkových tvrzení nemohl hodnověrně ověřit jejich vypovídací hodnotu a přispět tak k objektivnímu posouzení věci. Správní orgán I. stupně proto neměl důvod pochybovat o řádném průběhu blokového řízení a řádném zjištění osoby pachatele. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 17.09.2013 odvolání. Odvolání bylo přitom rozhodnutím žalované ze dne 31.10.2013, č.j. KRPJ-80617-8/ČJ-2013-1600DP-MULL, zamítnuto. Dle žalované předložené námitky neodůvodňovaly jiné řešení otázky.

Proti shora uvedenému rozhodnutí podal žalobce ke zdejšímu soudu žalobu. Žaloba byla usnesením ze dne 27.11.2013, č.j. 22 A 94/2013-6, odmítnuta s odůvodněním, že žalobce nevyčerpal procesní prostředky k ochraně svých práv. Jedinou možností, jak docílit standardního správního řízení, je odmítnutí uloženou blokovou pokutu zaplatit, což se v posuzovaném případě nestalo. Proti usnesení krajského soudu podal žalobce kasační stížnost, na základě které Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu

rozsudkem ze dne 29.05.2014, č.j. 9 As 18/2014-27, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle jeho názoru existuje-li možnost, že tvrzení o záměně v identitě pachatele přestupku je pravdivé, nemohl by stěžovatel projevit nesouhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, pokud na místě přestupku vůbec nebyl. Rozsudkem ze dne 05.02.2015, č.j. 22 A 94/2013-51, soud zrušil rozhodnutí žalované o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení. Dovodil, že argumentace neprovedením důkazů z důvodu nízké vypovídací hodnoty je nepřesvědčivá. Soud rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zrušil a vrátil žalované k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 29.04.2015, č.j. KRPJ-36854/ČJ-2015-160706, povolil správní orgán I. stupně obnovu správního řízení.

Ve správním spise se poté nachází mj. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 15.02.2011, č.j. KRPJ-9267/PŘ-2011-160706 a Záznam o přestupku ze dne 14.02.2011 (vytištěn dne 19.08.2011) s číslem snímku z měřiče 919142, na němž je zachyceno motorové vozidlo tov. zn. ...., reg. zn. ...., s naměřenou rychlostí 69 km/h a s poznámkou, že byla věc vyřízena blokovou pokutou ve výši 1.000,- Kč. Dále je ve spisu založena sjetina z blokového řízení, č.j. KRPJ-9267/PŘ-2011-160706, ve kterém je konkretizován přestupek a vystavený pokutový blok, poté kopie pokutového bloku č. H0217249, blok série UH/2008, ze dne 14.02.2011, v němž je jako přestupce uveden J. Z., narozen ....., bydlíště ....., ... Součástí je i popis, že pokuta byla uložena za přestupek dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích, když totožnost byla ověřena na základě občanského průkazu č. x. K přestupkovému jednání došlo dne 14.02.2011 v 09:05 hod v obci Čížov – Rančířov ve smyslu ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona, přičemž rychlost v obci byla zaznamenána jako 50/69/66 km/h (pozn. soudu: nejvyšší povolená rychlost/naměřená rychlost/rychlost po odečtení odchylky). Obsahem správního spisu je dále ověřovací list č. 28/15 ze dne 22.02.2016, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., z něhož vyplývá, že rychloměr RAMER 7CCD byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze s platností do 01.12.2011.

Z obsahu předloženého správního spisu soud dále zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.

Dle úředního záznamu ze dne 13.02.2012, č.j. KRPJ-13357-4/ČJ-2012-160706, podepsaného pprap. H. R., prováděla dne 14.02.2011 hlídka DI Jihlava pod volacím znakem J. ve složení nstržm. Š. a pprap. R. měření rychlosti v obci Rančířov směrem k obci Čížov, a to společně s další hlídkou, která fyzicky prováděla měření v obci. Zastavování vozidel řešila hlídka J. v obci Čížov. K provádění činnosti na místě s odstupem času uvedla, že při těchto akcích je výkon služby vykonáván standardně. Po ohlášení překročení nejvyšší dovolené rychlosti je řidič vozidla řádně a bezpečně zastaven na vhodném místě, věc na místě řešena, a to buď formou blokového řízení, nebo oznámením přestupku příslušné obci s rozšířenou působností. Při řešení podobných přestupků je řidič vždy vyzván k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla, přičemž údaje z těchto dokladů jsou ověřovány cestou IOS. Další konkrétní okolnosti si však již vzhledem k velkému časovému odstupu pprap. R. nevybavila.

Dle úředního záznamu ze dne 07.02.2012, č.j. KRPJ-13357-3/ČJ-2012-160706, podepsaného nstržm. Bc. J. Š., tento uvedl, že k řešení předmětného přestupku pristoupil standardně jako v každém obdobném případě – od bezpečného zastavení vozidla, vyzvání řidiče k předložení dokladů, jejich následného ověření cestou IOS až po samotné řešení porušení zákona. Věc byla řešena v blokovém řízení, a tudíž není pochyb o tom, že byly splněny všechny zákonem požadované podmínky. K dalším konkrétním okolnostem přestupku se však již nstržm. Bc. Š. nebyl schopen vzhledem k časovému odstupu více vyjádřit.

Z výpisu z evidenční karty řidiče (žalobce) ze dne 01.06.2015 vyplývá aktuální stav bodového hodnocení k danému dni 12 bodů, přičemž měl žalobce celkem 8 záznamů v přestupcích.

Svědce L. Z., dcera žalobce, sdělila, že se jedná o řízení o přestupku jejího otce, a tudíž využila práva ve věci nevypovídat. O přestupku nic nevěděla.

Ve spise je dále založena kopie knihy jízd vozidla v nájmu (vedena od 01.01.2011), a to vozidla ....., reg. zn. ...., přičemž kolonka jména příjmení řidiče, podpisu řidiče a podpisu zodpovědné osoby není vyplněna. Dále je zde kopie nejspíš další části knihy jízd, jež obsahuje ručně vypsane položky týkající se data, místa a času odjezdu a příjezdu vozidla, účelu jízdy, stavu najetých km před a po jízdě, počet ujetých km služebně a soukromě, poznámky a údaj o začátku a konci bezpečnostní přestávky. U položky s datem 14.02. je v části místo a čas odjezdu a příjezdu uvedeno „J-Úl Chl.“, v části účel je uvedeno „Morávek – dboč“, v dalších částech je poté uvedeno „půjčený vůz“ a „neučtovat“ a podpis. Dále je obsahem spisu kopie (nejspíše elektronicky vedené) části knihy jízd vozidla, kde je k datu 14.02.2011 v části UC uvedeno „jiné auto“, v části trasa poté „Jíl.-DC-CHOM-AŠ a zpět“, v části délka KM soukr. uvedeno „420“.

Dle úředního záznamu o podání vysvětlení L. H. ze dne 22.07.2015, č.j. KRPU-157027-1/ČJ-2015-040206 (vypracovaného PČR, KŘP Ústeckého kraje, územním odborem Děčín na základě žádosti správního orgánu I. stupně), tento k věci uvedl, že si již nepamatuje přesný den, kdy k události došlo. Je možné, že se tak stalo dne 14.02.2011. Tohoto dne mu v ranních hodinách zavolal žalobce, se kterým v minulosti spolupracoval, zda by měl možnost půjčit od někoho vozidlo, protože on své zapůjčil. Pan H. tedy půjčil vozidlo své sestry. Žalobce potřeboval zajet za klientem na Chomutovsko, o čemž se dozvěděl na poslední chvíli. Pan H. si nepamatoval, kdy přesně z Děčína vyjížděl, ale bylo to v dopoledních hodinách. Žalobce si vyřídil svou zakázku s klientem a pak se vrátili do Děčína, a to někdy navečer. Žalobce jej následně zhruba po roce požádal, zda by se mohl podívat na den, kdy uskutečnili cestu na Chomutovsko. Podíval se do diáře a zjistil, že se opravdu jedná o týž den. Žalobce tedy nemohl být v žádném případě dne 14.02.2011 v Jihlavě, protože byli spolu za jeho klientem na Chomutovsku. Na dotaz PČR, zda by mohl doložit záznam z jeho diáře z roku 2011, uvedl, že ne, neboť jej již nemá.

V úředním záznamu ze dne o podání vysvětlení žalobce ze dne 22.07.2015, č.j. KRPU-157027-2/ČJ-2015-040206, je uvedeno, že v druhé polovině ledna 2012 obdržel výzvu k odevzdání řidičského průkazu, neboť se vybodoval. Při čtení přehledu přestupků zjistil, že přestupku překročení rychlosti ze dne 14.02.2011 se nemohl dopustit, neboť byl

ten den jinde. Ptal se pana H., který se podíval do diáře a sdělil mu, že jej dne 14.02.2011 vezl vozidlem někam do Aše. Na to se podíval do své knihy jízd k vozidlu tov. zn. ...., reg. zn. ...., a zjistil, že ten den tímto vozidlem nejel, měl jej zapůjčený jeho blízký příbuzný, který s ním byl na Jihlavsku. Blízký příbuzný mu potvrdil, že dne 14.02.2011 dostal na Jihlavsku pokutu a tuto již zaplatil. Dle žalobce k události došlo tak, že příbuzný při projednání přestupku omylem předložil jeho osobní doklady, které si zapomněl ve vozidle u dokladů od vozidla, které měl uložené v pouzdře za stínítkem na místě řidiče.

Kpt. Ing. H. uvedl, že v archivačním systému IOS jsou uloženy nejstarší záznamy radiové komunikace hlídek s operačním střediskem z května roku 2012. Povinností IOS je podle interního aktu řízení ZPPP PČR č. 109/2009 Sb., o operačních střediscích, archivovat tyto radiové záznamy komunikace jednotlivých hlídek s IOS po dobu 90 dnů (úřední záznam ze dne 20.4.2016, č.j. KRPJ-36854-28/ČJ-2015-160706).

Dle úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 20.04.2016, č.j. KRPJ-36854-30/ČJ-2015-160706 H. R. mj. uvedla, že si již podrobnosti řešení daného přestupku nepamatuje. Při řešení přestupku v dopravě je osoba přestupce ztotožněna podle předložených dokladů, především řidičského průkazu, a vždy jsou údaje o přestupci ověřovány lustrací přes pracoviště operačního důstojníka. Tento přestupek řešil pprap. Š., a to blokově, provedl kontrolu předložených dokladů a lustraci osoby. Přestupce s uloženou blokovou pokutou souhlasil, na místě ji zaplatil a svým podpisem stvrdil pravost vypsáných údajů v pokutovém bloku.

Dle úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 20.04.2016, č.j. KRPJ-36854-29/ČJ-2015-160706, J. Š. mj. uvedl, že si vzhledem k časovému odstupu na konkrétní detaily projednání přestupku nepamatuje. Po zhlédnutí pokutového bloku uvedl, že tento blok na pokutu vypisoval sám a vypsál ji na osobu přestupce, kterého podle předložených dokladů a lustrací ztotožnil jako žalobce. Poznal by kdyby mu kontrolovaný řidič předložil doklady vydané na jinou osob. Trval na tom, že osoba, která mu dne 14.02.2011 předložila k silniční kontrole doklady k řízení a provozu vozidla, byl žalobce, protože tuto osobu ztotožnil podle řidičského a občanského průkazu a lustrací přes operačního důstojníka. Žalobce s přestupkem souhlasil, na místě kontroly zaplatil blokovou pokutu a stvrdil svým podpisem, že údaje ve vypsáném pokutovém bloku souhlasí.

Dne 26.05.2016 správní orgán I. stupně vydal výše specifikované prvostupňové rozhodnutí, kterým potvrdil původní rozhodnutí o uložení blokové pokuty. Tvrzení žalobce, že dne 14.02.2011 při silniční kontrole osoba jemu blízká omylem předložila hlídce PČR jeho osobní doklady, označil správní orgán I. stupně za nevěrohodné. Pokud by přitom vznikl rozpor mezi údaji na předložených dokladech, vypsánými údaji na pokutovém bloku a totožností osoby přestupce, toto by zaregistroval zasahující policista nebo sám přestupce a na tento rozpor by reagoval. Podání vysvětlení svědkem H. nelze hodnověrně ověřit. Jedná se o dokazování skutečností formou ex post, nadto nebyl tento svědek hodnocen jako nestranný. Skutečnosti uváděné svědkem H. jsou dále v přímém rozporu s tvrzením zasahující hlídky PČR. Vyhodnocením kopie knihy jízd, pak nelze učinit závěr o tom, kdo kontrolované vozidlo řídil a zda byla jízda s tímto vozidlem realizována.

Žalovaná setrvala na argumentaci správního orgánu I. stupně a konstatovala, že tvrzení žalobce, že vozidlo v době spáchání přestupku řídila osoba jemu blízká stejného příjmení, která si nevšimla, že na pokutovém bloku je za příjmením zapsáno jiné jméno než jméno této osoby, se jeví jako nepravděpodobné. Řidič byl ztotožněn dle platných dokladů, které předložil hlídce při kontrole a při řešení přestupkového jednání. Vzhledem k tomu, že nebylo pochyb o totožnosti pachatele přestupku, a protože byly splněny podmínky pro uložení blokové pokuty, byl přestupek vyřešen na místě silniční kontroly uložení pokuty v blokovém řízení. K vyřešení přestupku v blokovém řízení dal rovněž přestupce souhlas. Námitky k údajnému účelovému odstranění záznamů PČR o jednání s přestupcem na místě a lustraci osoby na místě na IOS shledala žalovaná jako účelové a bezpředmětné s ohledem na dobu, kdy žalobce podal první podnět k přezkumnému řízení. PČR přitom povinnost uložení záznamu o provedené lustraci splnila a záznam o jednání s přestupcem nemohla na místě z objektivních důvodů pořídit. Pokutový blok je pak třeba považovat za veřejnou listinu nadanou presumpcí správnosti, a tudíž leží důkazní břemeno na žalobci, který se snaží prokázat nesprávnost rozhodnutí ve formě pokutového bloku. Toto důkazní břemeno však žalobce neunesl. Důkaz kopii knihy jízd nebyl způsobit k prokázání tvrzení o nepřítomnosti žalobce na daném přestupku. Nic nenásvědčovalo tomu, že by k okolnosti záměny v osobě pachatele na místě silniční kontroly došlo, tudíž neměla žalovaná na základě zjištěných skutečností důvod pochybovat o řádném průběhu blokového řízení a o spolehlivém zjištění skutkového děje včetně spolehlivosti zjištění totožnosti osoby žalobce.

VII.

Průběh jednání

Žalobce při jednání zejména uvedl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že vozidlo zapůjčil osobě blízké, přičemž doklady zapomněl za zrcátkem. O spáchání přestupku se dozvěděl až v lednu roku 2012, kdy již byl vyzván k odevzdání ŘP. Tyto skutečnosti prokázal výpovědí svědka H. a knihou jízd. Rovněž uvedl, jak probíhalo správní i soudní řízení. Zdůraznil, že řidič neviděl značku začátku obce, PČR pak byla schována za stromem, začal pozdě brzdit. Dle názoru žalobce se jedná o účelově vybranou pokutu.

Žalovaný především popsal okolnosti, kdy dochází k výzvě k odevzdání ŘP. Zdůraznil presumpci správnosti blokové pokuty. Návrh na obnovu řízení byl podán až po roce, poté, co uplynula prekluzivní lhůta pro provozovatele vozidla.

Soud provedl dokazování smlouvou o pronájmu vozidla a stavem počasí. Soud pak neprovedl dokazování výpovědí svědka H. a ani pprap. Bc. J. Š. Soud neprovedl dokazování ani knihou jízd, neboť ta je součástí správního spisu.

VIII.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Za stěžejní žalobní námitku považoval soud námitku týkající se dostatečného objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci co do ověření totožnosti přestupce, k čemuž krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*), jak žalobce správně podotknul v podané žalobě. Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.01.2014, čj. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).

Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem ÚS ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.01.2014, čj. 5 As 126/2011–68).

Žalobce navrhl ve své žádosti o obnovu řízení provést důkaz výslechem svědků (pana H. a dcery žalobce, L. Z.) a kopií knihy jízd, kterou doložil. Žalovaná (resp. správní orgán I. stupně) navržené důkazy provedla a následně je taktéž řádně vyhodnotila.

Dle názoru soudu se žalovaná (resp. správní orgán I. stupně) ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádala s žalobcovým návrhem na provedení dodatečných důkazů.

Zdejší soud přitom souhlasí se závěry žalované, neboť žalobce svou argumentací, jež uplatnil již v žádosti o obnovu řízení a v následném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.05.2007, č.j. 2 As 93/2006–84).

Soud v tomto směru poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22.01.2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, dovodil, že „(...) *úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...).* K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. *svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.*“ Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i záznam přestupku z měřicího zařízení, se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V posuzovaném případě však správní orgán I. stupně svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostál, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a záznamu přestupku z měřicího zařízení, nýbrž disponoval taktéž rozhodnutím správního orgánu ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., tj. pokutovým blokem (části A) ze dne 14.02.2011, jež je výsledkem blokového řízení jakožto specifického druhu správního řízení, a které je skutečně nadáno presumpcí správnosti. Správní orgán I. stupně dále provedl mj. řádné dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů. Lze sice podotknout, že to učinil až v obnoveném správním řízení po více než 5 letech od spáchání přestupku, avšak tuto skutečnost nelze jakkoli klást k tíži správním orgánům.

Jde-li o výhrady žalobce k nepoužitelnosti těchto svědeckých výpovědí zasahujících policistů z důvodu jejich vzájemné rozpornosti, nepovažuje soud tyto za opodstatněné a především jakkoli podložené. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecké

výpovědi zasahujících policistů nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci. Oproti případům, ve kterých neexistuje proti přestupci, krom výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz, je tomu v případě žalobce ze shora uvedených důvodů jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek.

Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědků (policistů, jež prováděli silniční kontrolu a jež udělili přestupci blokovou pokutu) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policistů podepřené podepsaným pokutovým blokem a záznamem z měřicího zařízení, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil, podpořené výpovědí svědka H.. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25.07.2006, č.j. 6 As 47/2005-84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se k odvolacím námitkám zaobírala i žalovaná a neshledala na jeho hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení. Potvrdila závěry správního orgánu I. stupně, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi policistů a skutečnosti vyplývající z doloženého pokutového bloku.

V posuzovaném případě nezbyvá soudu než souhlasit se žalovanou i správním orgánem I. stupně v tom, že výpovědi policistů i z tohoto hlediska nepochybně ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29.08.2011, č.j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policistů, neboť tito zpravidla nemají (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonávají pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27.09.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Soud je však přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezáujatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmto závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému, očividná nepozornost či roztěkanost při vykonávání silniční kontroly apod.).

V posuzované věci byly výpovědi policistů vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policisté měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.06.2011, č.j. 7 As

83/2010-63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví. V posuzovaném případě tedy krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědků zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policisté počínali při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projevili jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující policisté postupovali zcela nezaujatě a plnili pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.

Rovněž je třeba akcentovat, že v posuzovaném případě správní orgány vycházely z výpovědi dvou zasahujících policistů, které neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání, byť jejich výpověď byla učiněna více než pět let od spáchání předmětného dopravního přestupku. Za situace, kdy byla výpověď policistů prováděna po více než pěti letech od spáchání přestupku, když byla nadto daná věc vyřešena blokovou pokutou, lze případné drobné odchylky pochopit. Nelze mít za to, že si policisté mají kapacitu pamatovat všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Takové požadavky nelze na příslušníky policie s ohledem na množství přestupků, jimiž se zabývají, nepochybně ani požadovat. Obě svědecké výpovědi se nicméně v hlavních rysech shodovaly. Oba zasahující policisté shodně uvedli, že totožnost přestupce byla řádně zjištěna a ověřena, přičemž oba vyloučili, že by mohlo dojít k záměně totožnosti přestupce. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policistů, kteří na věci neměli osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že došlo k záměně identity přestupce, když osoba žalobci blízká při předmětné silniční kontrole předložila PČR omylem doklady žalobce. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Totéž lze poté v menší míře tvrdit rovněž o žalobcem navrženém svědkovi, panu H. Svědek prakticky potvrdil tvrzení žalobce, že tento nemohl být přestupcem, neboť se v dané době nacházel s panem H. zcela jinde, na Chomutovsku, kde měl navštívit svého klienta. Soud se neztotožnil se závěry správních orgánů, že by výpověď pana H. vykazovala podstatné vnitřní rozpory. Je však pravděpodobné, že tento svědek, podle dostupných informací blízký přítel žalobce, bude vypovídat v jeho prospěch. Nelze jej proto označit za svědka zcela nestranného, jehož poskytnuté informace by bylo možné považovat za nezpochybnitelné. Nadto není správné tvrzení žalobce, že byl pan H. při podání vysvětlení pod přísahou, a proto měl mluvit pravdu, aby se nevystavoval případným následkům křivé výpovědi. Z úředního záznamu o podání vysvětlení pana H. žádné poučení o následcích křivé výpovědi nikterak nevyplývá, tudíž je i tato námitka žalobce zcela lichá. Přitom žalobce k potvrzení tvrzení svého a tvrzení pana H. nenabídl správním orgánům např. ani jméno údajného klienta, kterého měl s panem H. na Chomutovsku dne 14.02.2011 navštívit, který by mohl taktéž osvědčit tato jejich tvrzení.

Soud nadto uvádí, že skutečnost tvrzená žalobcem (tedy že nebyl přestupcem v nyní řešeném případě, když se jednalo o chybu PČR v ověření totožnosti přestupce) je dle podkladů založených ve spise PČR naprosto nepravděpodobná, neboť ze všech podkladů vyplývá, že řidičem motorového vozidla, které bylo PČR kontrolováno, byl skutečně žalobce, který byl PČR ztotožněn dle předloženého občanského průkazu. Soud naprosto vylučuje, že by policisté řádně neztotožnili osobu řídící uvedeného vozidla, když policisté z dopravního inspektorátu takovou činnost provádějí prakticky denně. Žalobce nadto nepředložil žádná tvrzení či důkazy, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že osoba přestupce byla skutečně osobou blízkou žalobci, nadto stejného příjmení. Žalobce tuto údajnou osobu přestupce nikterak nekonkretizoval, aby bylo možné např. prostřednictvím srovnání fotografií žalobce a jeho osoby blízké osvědčit jejich vzájemnou podobu, která by mohla případně vést k záměně při ověřování totožnosti přestupce v průběhu silniční kontroly, případně údaj o věku dané osoby. Žalobce ani netvrdil, že by si byl se svou údajně blízkou osobou stejného příjmení natolik podobný, že by tato podoba vedla k záměně při ověřování totožnosti. Soud přitom považuje za velmi pochybné, pokud by policisté při kontrole dokladů opatřených rovněž fotografií majitele daného dokladu nezaznamenali odlišnou podobu přestupce s fotografií na uvedeném dokladu totožnosti (jak dovozuje žalobce). Policisté takovou provádějí zcela rutinně a lze tak předpokládat, že vědí, na jaké konkrétní znaky se při ověřování totožnosti zaměřit. Pokud by policisté pojali podezření o totožnosti přestupce vinou odlišností v podobě přestupce dle předloženého dokladu, bylo by logickým postupem, aby tuto totožnost přestupce blíže zkoumali. Taková situace však dle obsahu správního spisu nenastala. Žalobcem předkládaná skutková verze děje je zdejšímu soudu velmi obtížně uvěřitelná, když v sobě obsahuje až příliš mnoho vyskytujících se náhod.

Přitom žalobce opakovaně (např. v podnětu pro přezkum) tvrdil, že ve vozidle zanechal pouze občanský průkaz, nikoliv průkaz řidičský. S ohledem na to, že policisté na místě s přestupcem neřešili rovněž porušení ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) silničního zákona, je více než jisté, že přestupce při silniční kontrole předložil kromě občanského průkazu rovněž řidičský průkaz. Za situace, kdy by přestupce policistům předložil řidičský a občanský průkaz vystavené na dvě rozdílné osoby, je velmi pravděpodobné, že by policisté tuto nesrovnalost zjistili a počali ji řešit. Takový postup však nebyl prokázán. Lze poté označit za značně nepravděpodobné, že by si přestupce sám nevšiml, že v policisty vypsáném pokutovém bloku je na místě přestupce uvedena zcela odlišná osoba, byť stejného příjmení, neboť osoba přestupce zde byla identifikována nadto křestním jménem, datem narození a bydlištěm, a to čitelně. Žalobce ani netvrdil, že by osoba jemu blízká měla i v těchto oblastech shodné či podobné identifikátory. Křestní jméno přestupce nadto bylo vypsáno před příjmením přestupce, tudíž by bylo osobou přestupce, která kontrolovala údaje v pokutovém bloku, vnímáno jako první. Tvrzení žalobce, že pokutový blok za něj podepsala blíže neuvedená jemu blízká osoba, nebylo potvrzeno.

Pokud žalobce předkládal rovněž kopii části knihy jízd, ztotožnil se soud zcela s jejím hodnocením se správními orgány. Dle názoru soudu doložené části knihy jízd neprokazují tvrzení žalobce, že se dne 14.02.2011 nenacházel na území Jihlavska a nebyl tak přestupcem v nyní řešené věci. Jak ručně vyplněné údaje v knize jízd, tak strojově vypsána kniha jízd, totiž neobsahují žádné konkrétní údaje, které by svědčily ve prospěch žalobce. Není přitom jasné, z jakého důvodu jsou v knize jízd vozidla reg. zn. ...., tov.

zn. ...., uvedeny údaje o jízdě zcela odlišného vozidla dne 14.02.2011, avšak údaje o tom, kdo skutečně řídil vozidlo reg. zn. .... dne 14.02.2011 a jaká byla trasa daného vozidla tohoto dne, v knize jízd daného vozidla absentují. Správní orgán I. stupně správně poznamenal, že dne 11.02.2011 byl jako konečný stav km zanesen stav 529.882 km, přičemž ke dni 15.02.2011 byl zaznamenán zcela shodný počáteční stav km vozidla. Byť tedy dne 14.02.2011 (v mezidobí mezi uvedenými údaji) řídil předmětné vozidlo kdokoliv a jeho trasa byla jakákoliv, stav km z tohoto dne nebyl do knihy jízd nikterak promítnut, ačkoliv je nepochybné, že tohoto dne dané vozidlo nějakou jízdu učinilo. Tyto skutečnosti rovněž potvrzují domněnku o nevěrohodnosti předložených kopií částí knihy jízd, které nejsou kompletní. Žalobce tyto pochybnosti ani nikterak nerozptýlil. Nelze přitom vyloučit, že předložená kniha jízd mohla být žalobcem ex post v jeho prospěch pozměněna. Z ničeho nelze ani dovodit, že tato kniha jízd byla skutečně vedena již dlouhodobě před a po spáchání předmětného přestupku a že její vytvoření nebylo pouhou účelovou reakcí žalobce na probíhající správní řízení. Tento žalobcem předložený důkaz nelze proto pro posouzení věci považovat za podstatné.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že řidičem motorového vozidla ...., reg. zn. ...., byl v dobu zatavení policisty žalobce, který policistům předložil k ověření totožnosti svůj občanský a řidičský průkaz. Z ničeho pak není patrné, že by policisté byli na řešení přestupku nějakým způsobem zainteresováni, či by žalobce osobně znali a měli s ním nějakou negativní zkušenost, tj. jejich vyjádření ve věci by nemělo být pravdivé. Policisté pouze plnili své služební povinnosti a na vyřízení přestupku, kterého se měl žalobce dopustit, neměli vůbec žádný zájem. Naopak žalobce a jím navrhovaný svědek, pan H., takový zájem nepochybně měli, neboť žalobce věděl, že přestupkové jednání bylo v jeho případě sankcionováno dle bodového hodnocení v jeho evidenční kartě do té míry, že byl vyzván k odevzdání řidičského průkazu pro dosažení 12 bodů v evidenční kartě řidiče. Obě výpovědi zasahujících policistů tedy vyznívaly v tom smyslu, že se vytýkaného přestupkového jednání dopustil právě žalobce. Rovněž nevznikly žádné relevantní pochybnosti o skutkovém stavu, a tudíž se případné další provádění podrobnějšího dokazování nejevilo nezbytným. Žalobce žádné další důkazy ve svůj prospěch ani nenavrhoval, byť se tyto z jeho strany přímo nabízely, a to např. výslech údajného klienta žalobce na Chomutovsku či označení osoby blízké žalobci k posouzení vzájemné podoby se žalobcem. Soud nicméně v souladu se správními orgány vychází v případě posuzování věrohodnosti výpovědí zasahujících policistů a žalobce a jeho blízkého přítele z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.07.2014, č.j. 10 As 108/2014-25). Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2013, sp.zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a

posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v blokovém řízení, přičemž byl následně blíže specifikován rovněž v obnoveném řízení před správními orgány. V posuzované věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v nedodržení nejvyšší povolené rychlosti v obci a bez důvodných pochybností bylo prokázáno, že osobou přestupce byl právě žalobce. V průběhu řízení rovněž nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci. Nebyly k dispozici ani žádné důkazy zpochybňující jejich konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. Rovněž se nepotvrdila nepravděpodobná verze skutkového děje předkládaného žalobcem, tj. osoba údajného přestupce předložila při kontrole omylem jeho doklady, ačkoliv žalobce sám se v danou dobu nacházel zcela jinde. Žalobce na podporu svých tvrzení nenabídl správním orgánům natolik věrohodné a relevantní důkazy, jež by svědčily o pravdivosti jeho tvrzení. V posuzované věci tak bylo v rámci možností, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalované i správního orgánu I. stupně. Soud přitom nepovažoval za potřebné provádět v rámci ústního jednání dokazování výsledkem navrhovaných svědků, a to pana H. a pprap. Bc. Š., neboť oba tito svědci byli vytěženi již v rámci správního řízení a jejich opakovaný výsledek by tudíž pro objasnění řešené věci nemohl přinést žádné nové relevantní informace. Soud provedl dokazování Smlouvou o bezplatném pronájmu osobního automobilu ze dne 30.08.2006. Z jejího obsahu však nevyplývaly pro rozhodnutí žádné podstatné skutečnosti. Z dokazování provedeného stavem počasí je zřejmé, že v den spáchání přestupku byla dobrá viditelnost.

Žalobce rovněž argumentoval tím, že žalovaná, resp. správní orgán I. stupně, odstranil archivované záznamy o projednání přestupku na místě silniční kontroly. Soud však nemohl ani tuto námitku vyhodnotit jako důvodnou.

Předně je třeba konstatovat, že zdejší soud neshledal jakékoliv odlišnosti v odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí, co do otázky archivace záznamů. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že projednání přestupku v blokovém řízení nebylo zaznamenáno záznamovým zařízením a komunikace hlídky s operačním střediskem ze dne 14.02.2011 z důvodu lustrace řidiče vozidla již není v IOS Krajského ředitelství policie kraje Vysočina v Jihlavě archivována (viz strana 6 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že hlídka zasahujících policistů nebyla v době řešení přestupku vybavena žádným záznamovým zařízením pro dokumentaci jednání s osobou přestupce, protože tato technika nebyla na jejich oddělení přidělena. Ani služební vozidla PČR nedisponovala záznamovým zařízením pro dokumentaci jednání s osobou přestupce. Hlasový záznam lustrace osoby přestupce na IOS je poté dle Závazného pokynu policejního prezidenta č. 109/2009 povinno IOS ukládat po

dobu minimálně 90 dnů, proto již tento záznam nebylo možné doložit. Srovnáním těchto závěrů prvostupňového a napadeného rozhodnutí lze uzavřít, že jsou obsahově prakticky totožné. Z obou plyne, že projednání přestupku nebylo zaznamenáno žádným záznamovým zařízením, neboť jím hlídka nebyla vybavena, a záznam o komunikaci hlídky s IOS za účelem lustrace osoby přestupce již byla v souvislosti s uplynutím času vymazána z interní databáze.

Jak vyplývá z obou rozhodnutí správních orgánů, záznam lustrace osoby přestupce na IOS, tj. záznam komunikace zasahujících policistů s IOS, kdy jsou ověřovány předložené doklady přestupce, již nebylo možné s ohledem na více než čtyřletý časový odstup v obnoveném správním řízení provést. V minulosti existoval, neboť PČR není povinna takto dlouhý časový úsek jednotlivé záznamy o lustraci archivovat. Žádná účelovost ze strany správních orgánů nadto nebyla nikterak prokázána. I za situace, kdy by si PČR záznamy vyžádala v době podání prvotního podnětu pro přezkum přestupku dne 02.02.2012, nebyly by již pravděpodobně tyto záznamy s ohledem na nutnou 90 denní archivaci dostupné. Nadto je třeba poznamenat, že tento, byť v minulosti existující, záznam by nemohl nikterak blíže přispět k prokázání skutkového stavu, neboť v průběhu lustrace je pouze nahlašováno jméno přestupce a jeho doklady. Tyto údaje jsou však zcela evidentní z vystaveného pokutového bloku, přičemž žalobce ani fyzické předložení svých dokladů nevyvrací. Soudu tedy není zřejmé, k čemu konkrétně by měl takový důkaz přispět.

Jde-li o absenci záznamu ze záznamového zařízení pro dokumentaci projednání přestupku s osobou přestupce, považuje soud argumentaci správních orgánů za zcela správnou. Za situace, kdy předmětná hlídka nebyla vybavena žádným záznamovým zařízením, a to ani např. ve služebním vozidle, nelze klást tuto skutečnost k tíži správních orgánů a ani tuto skutečnost tak nelze označit za účelové jednání správních orgánů. Nelze však hovořit o důkazní nouzi správních orgánů z důvodu absence foto záznamu, neboť správní orgány disponovaly celou sadou důkazů svědčících v neprospěch skutkové verze děje navrhané žalobcem, a to záznamem o přestupku, kopií části pokutového bloku A, výpověďmi zasahujících policistů, úředním záznamem ze dne 07.02.2012, č.j. KRPJ-13357-3/ČJ-2012-160706, a ze dne 13.02.2012, č.j. KRPJ-13357-4/ČJ-2012-160706, které tvoří ucelený podklad pro prokázání závěrů, ke kterým správní orgány dospěly.

Závěrem se soud zabýval žalobní námitkou, dle které se správní orgány neřídily závazným právním názorem krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalované pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce sice toto rozhodnutí krajského soudu nikterak nespecifikoval, nicméně zdejší soud z vlastní iniciativy dovodil, že měl žalobce na mysli rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 05.02.2015, č.j. 22 A 94/2013-51, kterým bylo pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů zrušeno rozhodnutí žalované, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení. Krajský soud v Brně v tomto svém rozhodnutí uvedl následující: „V daném případě dospěl proto krajský soud v Brně k závěru, že návrh na obnovu řízení je důvodný, neboť nebyl dostatečně a spolehlivě zjištěn skutkový stav věci. Argumentace žalovaného, že navržené důkazy nebyly provedeny z důvodu nízké vypovídací hodnoty, jsou nepřesvědčivé, tato argumentace je vedena pouze v obecné rovině, není zcela zřejmo, z jakého důvodu navrhané důkazy, v tomto případě návrh výslechu svědka a předložení knihy jízd mají nízkou vypovídací hodnotu. Z odůvodnění

rozhodnutí musí být seznatelné, jaké úvahy vedly žalovaného k učiněnému závěru o nízké vypovídací hodnotě navrhovaných důkazů. (...) Lze tedy shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za účelem zjištění skutečného stavu provede a či nikoliv. Pokud navržené důkazy neprovede, je povinen se dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky, tzn. pokud je neproveden, vyložit, proč tak neučinil. Na základě těchto obecnějších úvah dospěl soud k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí vykazuje zásadní deficit a způsobuje jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (...).“ Z této citace je zřejmé, že krajský soud v odůvodnění svého rozsudku dospěl k závěru, že se žalovaná v případě žádosti o obnovu řízení nedostatečným způsobem vypořádala s navrženými důkazy žalobce, které měly svědčit o záměně identity obviněného z přestupku, ačkoliv je tato skutečnost důvodem pro obnovu řízení. Z tohoto rozsudku nelze navzdory přesvědčení žalobce nikterak dovodit, že by byly správní orgány povinny řízení o přestupku bez dalšího zastavit, když je zřejmé, že skutek, o němž se vede řízení, se nestal nebo není přestupkem. Takový závěr z předmětného rozsudku nevyplývá, a proto nelze správním orgánům v tomto ohledu vytýkat, že se neřídily závazným právním názorem soudu. Ani v případě této námitky tak nemohl zdejší soud žalobci přisvědčit.

IX.

Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalované nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaná vycházela, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. března 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.